

۲۰۲۰/۱۱/۰۳

محمد عارف عباسی

صحنه دهشتناک و مرگبار در پوهنتون کابل از طرف دشمنان بشریت

ساعت یک صبح امروز، دو شنبه ۲ اکتوبر قبل از رفتن به خواب، بر حسب عادت سری به رسانه های داخل زدم، دفعه‌تاً توجه ام را خبر عاجل از کابل با ویدیوی شور و فریاد و غوغای جوانان که سراسیمه به هر سو فرار می کردند توأم با صدای فیر های گلوله خواندم و دیدم، بعد از اندک تأمل و دقت دانستم که این صحنه دهشتناک و مرگبار در پوهنتون کابل است که دشمنان بشریت، جانوران درنده خو، فرزندان جوان، نونهالان جامعه، چراغ های فردای مملکت را هدف گلوله قرار داده و با بی رحمی خاص با خون این دختران و پسران جوان بی گناه اهداف جنایت کارانه، پلید و وحشیانه مشتاقان سرنگونی و تباهی این کشور به خون غلتیده را زیر نام اسلام رنگ آمیزی کنند.

در تعداد تلفات ارقام ضد و نقیض ارائه می شد و مهاجمین مسلح را گاهی سه و زمانی شش نفر می گفتند. وزارت داخله تعداد شهدا را نزده نفر و زخمی ها را بیست نفر راپور داد.

این اعمال وحشیانه که عجیب و بی سابقه نیست، حالا کانون های معرفت مملکت را هدف قرار داده بعد از سانحه مرکز تعلیمی غرب کابل و قتل بیش از سی جوان بی گناه حالا به قلب مرکز تعلیمات عالی مملکت حمله ور می شوند.

چون این حادثه استخوان سوز قلب شکن غم انگیز خواب را ز من ربود و اندوه بزرگی بر قلب ناتوانم سنگینی کرد و برای همه بدبختی های وطنم و مردم اسیر و بی دفاعش چون طفلی زخمی گریستم و گریستم هر آن خود را در موقف پدران و مادران این جوان مرگان قرار می دادم. و خواب فرار کرد و با پیاله چایی تا نماز صبح اخبار را از منابع مختلف تعقیب کردم.

عکاسان و گزارش گران که به خاطر محفل دیگری آن جا حاضر بودند و خبر این سانحه را به زودی نشر کردند.

هموطن! مرگ سپاهی، متعلم، چوپان، گدا و متمول، عالم و عامی که هر روز توسط تیغ جلادان تشنه به خون آدمی صورت می گیرد ختم زندگی یک بشر بوده تفاوتی در ماتم، مصیبت، غم و اندوه چنین ضایعات برای بازماندگان ندارد.

من به انکار طالب باور ندارم، گروهی که احکام دین، دساتیر کتاب الهی و اصول و تعالیم پیامبر را وحشیانه لگد مال کند برای دروغ گفتن هم توجیحات خود را دارند. اما این شدت و کثرت خشونت در جریان مذاکرات دوحه برای چیست؟ آن چه از آغاز مذاکرات دوحه تا حال در سرتاسر مملکت صورت می گیرد و هر روز جوی های خون جاری می شود همه طرح شده، سنجیده شده و محاسبه شده است برای کسب دو هدف خاص:

اول - تضعیف بیشتر اعتبار نظام متزلزل فعلی که با هر حمله و تلفات ناشی از آن غفلت، سهل انگاری و ناتوانی حکومت را تبارز می دهند.
دوم - بستر سازی، ذهنیت آفرینی و زمینه فراهم آوری برای تحمیل نظام طالبانی با توجیه ناکامی حکومت.

اما به وضاحت ضعف اداره و اتخاذ تدابیر محافظوی و وقایوی توسط حکومت در این حادثه پیداست و نمی توان از آن انکار کرد که هر سانحه قبلی، حمله به مرکز تعلیمی دشت برچی، باید سبقی برای قوای امنیتی می بود و باید با کسب این تجربه تدابیر جدی امنیتی برای پوهنتون کابل و سایر مؤسسات تعلیمی اتخاذ می شد، مخصوصاً که اراکین دولت و سفیر ایران در عین روز در نمایشگاه کتاب در پوهنتون اشتراک می کردند. چگونه ۳ نفر مهاجم مسلح به این آسانی چنین سانحه را خلق کنند.

خدمت گار افغانستان
محمد عارف عباسی

[برای مطالب بیشتر این نویسنده، اینجا کلیک کنید](#)